…και καθώ ς ο Οκτώ βριος έμπαινε στο τελευταίο του δεκαήμερο, οι θερμοκρασίες παρέμεναν καλοκαιρινές, η βραδινή υγρασία προσπαθούσε αρκετά επιτυχώ ς να αντικαταστήσει τις βροχές στις περιοχές που δεν έβρεχε και ο ήλιος, αν και η διάρκεια της βασιλείας του στο 24ωρο ολοένα και μίκραινε, έστελνε ανεμπόδιστος, από σύννεφα, τις ακτίνες του στην Αττική.

Σαββατάκι, στην Αίγινα. Σχεδόν απρογραμμάτιστα. Πλήθη από αλλοπρόσαλλες φυλές κατακλύζουν την νήσον. Πούλμαν, εκ της πρωτευούσης, καταφθάνουσι σωρηδόν. Εις το εσωτερικόν τους, βρίσκονται ως επί το πλείστον, κυρίες. Όχι απαραίτητα απόμαχες, μα σίγουρα παλαίμαχες, όχι σίγουρα θρησκόληπτες αλλά βεβαίως θρησκευόμενες, βαθιά στην κλιμακτήριο, εννοείται χωρίς άνδρες, οι περισσότεροι εκ των οποίων έχουν αποχαιρετήσει τον μάταιο μας κόσμο. Σκοπός της επίσκεψής τους ένα προσκύνημα, ένα κεράκι στον άγιο Νεκτάριο, μεγάλη του η χάρη.

Μετά την εκπλήρωση των θρησκευτικών καθηκόντων, τα υπάρχοντα ταβερνεία, θα αναλάβουν την σίτισή τους. Τα γεράματα δεν έχουν αφαιρέσει την επιθυμία για ζωή, ούτε την όρεξη, η υποχώρηση όμως της λειτουργίας της ακοής, τις αναγκάζει να συνομιλούν με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε οι συζητήσεις τους, να κοινοποιούνται και στα γύρω τραπέζια.

Αν προσέξεις, θα παρατηρήσεις αρκετά. Πρόσωπα γαλήνια με μια έκφραση γλύκας και αποδοχής, σαν τη γιαγιά που ήθελες να έχεις. Άλλα βαπτισμένα μέσα στο κλίμα της εποχής έτσι κάπως ατίθασα ίσως και ανορθόγραφα, άλλα μελαγχολικά σαν παραδομένα. Η σημερινή τρίτη ηλικία, κρατά ελάχιστα από το μεσοπόλεμο και κινείται πάνω στις

εμπειρίες από τα μεταπολεμικά μονοπάτια.

Περιδιαβαίνεις στον ντόκο και ακούς την οπωροπώλισσα ονόματι Νεκταρία, με την πραμάτεια της πάνω στο καΐκι να μονολογεί ερωτώντας:
«*καλέ αυτός δεν είναι ο Πρίντεζης;».*
Και ναι αυτός ήταν πάνω σε ένα σιγκαρετοειδές πλεούενο, όρθιος στα πηδάλια, παιδί ψηλό, ευσταλές και γερό, διάστικτο από δερματοστιξία, να απομακρύνεται αργά, υπό τους ήχους ενός ελεύθερου από σιγαστήρες βι έητ.

Λίγες ώρες νωρίτερα, η ομάδα του, ο Ολυμπίακος Παϊραίους, είχε ηττηθεί εντός έδρας στην παράταση, από την Ζενίτ Αγίας Πετρούπόλης, στα πλαίσια της Γιουρολίγκας. Οι λαμπρές στιγμές του παρελθόντος, της μπασκετικής ερυθρόλευκης αρμάδας από το λιμάνι των λεόντων, απομακρύνονται, με τον αντίστροφο τρόπο με τον οποίον ήρθαν. Με το χρήμα. Που τότε έρρεε και τώρα δεν.

Αλλά, για όσους δεν ενθυμούνται το Vertigo, με τον James Stewart, και την Kim Novak, ο ντόκος της Αίγινας είναι πρώτης τάξεως τόπος για να νιώσουν ιλίγγους βγαλμένους από τα παραμύθια. Έτσι, καθώς ένα ανεπαίσθητο αεράκι κουνά τις ελαφρές σημαίες, να και ένα στέμμα, στο κέντρο του λευκού σταυρού της γαλανόλευκης. Πίστη. Αυτό σημαίνει πίστη. Τσίζας.

Λεωφορεία, ταξί, ιώτα χι, μηχανάκια, σκούτερ, μοτοσυκλέτες, συνθέτουν μια μόνιμη ασυμφωνία εξατμίσεων, ήχων, κρότων και θορύβων πάσης φύσεως πολλών ενοχλητικών ντεσιμπέλ, η οποία όμως ουδόλως ενοχλεί τας εκατοντάδας των θαμώνων που γεμίζουν τα καταστήματα της στενής παραλιακής οδού, αδιαφορώντας επίσης και τις εκπομπές από διοξείδια του άνθρακα, μονοξειδίο του αζώτου και άλλα τινά, τα οποία όμως απομακρύνουν οι ασθενείς ανατολικοί που ενίοτε γίνονται αισθητοί.

Μικρό στίγμα άλλων εποχών, τα υποζύγια, κατ' άλλους μόνιππα, που ακόμα βρίσκουν πελάτες και ζωή σε αυτό το μικρό κυκλοφοριακό χάος. Εικόνες έγχρωμες και μακρινές απόντων του Λάμπρου, της Αλίκης, του Ανδρέα, των τελών της δεκαετίας του '50, μιας μαυρόασπρης, ήσυχης, φτωχότερης νήσου.

Διακοπές στην Αίγινα…